

לילה ולילה יוצא ופוקד את הנפש, וחוזר למקומו אחר שנים עשר חדשים, כשהסתלק דינו של אותו האיש. שהרי כל אותם שנים עשר חדשים, זו הרוח כפופה בעצביות כל יום. אחר שנים עשר חדשים יוצאת משם והולכת ועומדת בשער גן עדן ופוקדת את העולם הזה אל אותו הפלי שיוצאת ממנו. וכשהאשה הזו מסתלקת מן העולם, אותה רוח יוצאת ומתלבשת באותה רוח שלה, וזוכה בה לבעלה, ושניהם מאירים פראוי בחבור אחד.

בין שבאנו למקום זה, עכשו יש לגלות דרכים נסתרות של רבון העולם ולא יודעים בהם בני אדם, וכלם הולכים בדרך אמת, כמו שנאמר (חושע יד) כי ישירים דרכי ה' וצדקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם. ובני אדם לא יודעים ולא משגיחים כמה הם עליונים מעשי הקדוש ברוך הוא וכמה הם משונים, ובני העולם לא יודעים, וכלם בדרך אמת, שלא סוטים ימינה ושמאלה.

אלה שמתגלגלים, שגרשו בגרושין מאותו העולם ואין להם בת זוג, בת הזוג שהם מזדווגים בעולם הזה, מאיפה הן אותן נשים שמזדווגות עמם בעולם הזה, שהרי (גרש אותה ואין לו בת זוג באותם גברים שלא גרשו ומזדווגים עם נשותיהם) לכל בני האדם יש בת זוג, חוץ מזה?

ראו עכשו כמה גדולים ועליונים גבורותיו. שנינו, מי שמגרש אשתו הראשונה, מזבח מוריד עליו דמעות. למה מזבח? אלא הרי אמרנו שכל נשות העולם עומדות בדמות המזבח הזה, ועל זה הן יורשות שבע ברכות, שפלן הן מכנסת ישראל. ואם הוא מגרש אותה, חוזרת האבן (של

ופקדא לנפשא, ואתהדר לאתריה. לבתר תריסר ירחי, דקא אסתלק דינא דההוא גברא, דהא כל אינון תריסר ירחי, הא רוחא אתכפייא בעציבו כל יומא. לבתר תריסר ירחי, נפיק מתמן, ואזיל וקיימא לתרע גן עדן, ופקדא להאי עלמא, לגבי ההוא מאנא, דנפיק מניה. וכד האי אתתא אסתלקת מעלמא, ההוא רוח נפיק ואתלבש בההוא רוח דילה, וזכאת ביה לגבי בעלה, ונהרין תרווייהו, כדקא יאות, בחבורא חדא.

בין דאתינא להאי אתר, השתא אית לגלאה ארחין סתימין, דמארי עלמא, לא ידעין בהו בני נשא. וכלהו אזלין בארץ קשוט, כמה דאת אמר (חושע יד) פי ישירים דרכי יי' וצדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם. ובני נשא לא ידעין, ולא משגיחין, כמה אינון עלאין, עובדין דקודשא בריך הוא, וכמה משננין אינון, ובני עלמא לא ידעין, וכלהו בארץ קשוט, דלא סטאן לימינא ולשמאלא.

הני דמתגלגלין, דקא אתתרכו בתרוכין מההוא עלמא, ולית לון בת זוג. בת זוג דקא מזדווגן בהאי עלמא, מאן אינון, אינון נשין, דקא מזדווגן בהדייהו בהאי עלמא. דהא (תריד לה ולית ליה בת זוג כאינון נכרין דלא תריכו וקא מזדווגן כהרי נשיהו) לכלהו בני נשא, אית לון בת זוג, בר מהאי.

חמו השתא, כמה אינון רברבין ועלאין גבורין דיליה. תנינן, מאן דמתרף אתתיה קדמאה, מדבחה אחית עלוי דמעין. מדבחה אמאי. אלא, הא אמינא, דכל נשין דעלמא בדיוקנא דהאי מזבח קיימי, ועל דא ירתאן אינון שבע ברפאן, דכלהו מכנסת ישראל אינון. ואי איהו (דף ק"ג ע"א) מתרף לה, אהדר

אבנא (נ"א דמדבחה עלאה) **לגרעונא**. **מאי טעמא**.
בגין דמתחברין תרוכין בהדי הדדי.

ורזא דא דכתיב, (דברים כד) **וכתב לה ספר פריית**
ונתן בידה וגו', **ויצאה מביתו והלכה**
והיתה לאיש אחר. **ממשמע דאמר**, **והלכה**
והיתה לאיש, **לא ידענא** (דחייא אולה לנבי בעלה דתריד
לה) (נ"א דליתיה) (תהוא דתריד לה), **מאי אחר**. **אלא כמה**
דאתמר, **אחר תנן**, **ואחר כתיב**, **ואחר קרינן**
ליה, **דכתיב**, (איוב ח) **ומעפר אחר יצמחו**.
ותרוכין מתחברין פחדא, **תרוכין דההוא**
עלמא, **ותרוכין דהאי עלמא**. **ומה דהות האי**
אתתא, **בדיוקנא עלאה**, **הא אשתעפדא**
לדיוקנא תתאה, **קרינא ליה אחר**.

וקרינן ליה אחרון, **אחרון מנלן**. **דכתיב**, (איוב
ט) **ואחרון על עפר יקום**. **והכא כתיב**
ושנאה האיש האחרון. **או פי ימות האיש**
האחרון. **אחרון**, **שני מיבעי ליה**. **ואי תימא**,
דלא תזדווג אפילו לעשרה, **דא בתר דא**. **לאו**
הכי וכי לבעלה דא תזדווג, **ולא לאתרא**,
מאי אחרון.

אלא דא איהו האי אחר דקאמרן, **ואיהו אחר**,
ואיהו אחרון. **השתא אבנא מתגלגלא**
בקוספתא. **אחר אמאי אקרי הכי דהא כל**
בננינא נפל, **ואתהדר לעפרא**, **איהו הוה מה**
דהוה, **ולא אתרא**. **אמאי קרינן ליה אחר**. **אוף**
הכי אמאי אקרי אחרון, **וכי אחרון איהו**, **והא**
אי יתישר יאות, **ואי לא**, **יהדר ויתגלגל**
ויתנטע כמלקדמין, **אמאי אקרי אחרון**.

אבר תא חזי, **כתיב** (בראשית א) **וירא אלהים את**
כל אשר עשה והנה טוב מאד, **מאי**
טוב. **תנינן**, **דא מלאך דטוב**. **מאד**, **דא מלאך**
המות. **ולכלא קדשא בריה הוא אומין תקונוי**.
תא חזי, **כתיב** (בראשית ב) **ונהר יוצא מעדן**

המוזב העליון) **לגרעון**. **מה הטעם?**
משום שמתחברים הגרושין זה
עם זה.

וכור זה, **שפתוב** (דברים כד) **וכתב**
לה ספר פריית ונתן בידה וגו',
ויצאה מביתו והלכה והיתה
לאיש אחר. **ממשמע שאמר**
והלכה והיתה לאיש, **לא ידענו**
(שאותה שהולכת אצל בעלה שגרש אותה)
(שזה אינו) (אותו שגרש אותה)? **מה**
זה אחר? **אלא כמו שנאמר**,
שנינו אחר, **ואחר כתיב**, **ואחר**
קוראים אותו, **שפתוב** (איוב ח)
ומעפר אחר יצמחו. **והגרושים**
מתחברים כאחד, **גרושים של**
אותו העולם וגרושים של העולם
הזה. **ומה שהאשה הזו היתה**
בדיוקן עליון, **הרי השתעפדה**
לדיוקן תחתון, **קוראים לו אחר**.
וקוראים לו אחרון. **מנין לנו**
אחרון? **שפתוב** (שם ט) **ואחרון על**
עפר יקום. **וכאן כתיב** **ושנאה**
האיש האחרון. **או**, **פי ימות**
האיש האחרון. **אחרון?** **שני הנה**
צריך להיות! **ואם תאמר שלא**
תזדווג אפילו לעשרה זה אחר זה
- לא כף. **וכי לבעל הנה תזדווג**
ולא לאחר. **מה זה אחרון?**

אלא זהו האחר הנה שאמרנו,
והוא אחר, **והוא אחרון**. **עכשו**
האבן מתגלגלת בכף הקלע. **למה**
אחר נקרא כף? **שהרי כל הבנין**
נפל וחסר לעפר, **הוא הנה מה**
שקנה ולא אחר. **למה קוראים**
לו אחר? **אף כף למה נקרא**
אחרון, **וכי הוא אחרון?** **והרי**
אם יתישר - יפה, **ואם לא -**
יחזר ויתגלגל וינטע כמקדם.
למה נקרא אחרון?

אבר בא וראה, **כתיב** (בראשית
א) **וירא אלהים את כל אשר**
עשה והנה טוב מאד. **מה זה**
טוב? **שנינו**, **זה מלאך הטוב**.
מאד - **זה מלאך המות**. **ולכל**